

[Gert Petersen.]

denne blindhed, og kun hvis regeringen udviser vilje til at søge flertallet til effektive skridt, der for alvor gavner beskæftigelsen, griber ind mod jordspekulationen, sanerer beskatningen og bremser op for luksusimport, kun hvis regeringen søger flertallet dér, hvor det faktisk eksisterer, kan augustsamlingen give et positivt og mærkbart resultat.

Omvendt: hvis regeringen lytter til sirenetoner fra højre side i denne sal, ender vi i et augustforlig, som ikke i sit indhold vil adskille sig fra det i 1976 og som følge deraf heller ikke i sine virkninger vil adskille sig fra det, og det vil sige, at arbejdsløshedskurven fortsat vil stige.

Jeg siger ikke disse ting, fordi jeg mener, at vi har patent på den eneste rigtige løsning. Jeg siger det heller ikke for at søge at holde nogen ude; jeg mener, at alle bør kunne tale sammen om disse problemer. Jeg siger det tværtimod for at appellere til regeringen om, situationens alvor taget i betragtning, 160.000 arbejdsløses tilværelse taget i betragtning, at tage skyklapperne af og ikke lade nogen mulighed uforsøgt.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg er også blevet fristet over evne. Når hr. Gert Petersen undervejs i sin tale sagde, at man anså situationen i socialistisk folkeparti for at være yderst alvorlig, må jeg sige, at det er nok udtryk for, at hr. Gert Petersen anser den for at være lige så alvorlig som situationen i Danmark, og så må vi jo prøve, om vi i fællesskab, fordi vi har beslægtede interesser, kan finde en model, der kan sikre en mere offensiv demokratisk løsning på nogle af krisens problemer.

Men ellers må jeg nok sige, at hr. Gert Petersens indlæg – så langt vil jeg strække mig, selv om jeg ikke hørte noget om devalueringen, det kan jeg måske høre om i næste omgang – var det mest opløftende indtil dette øjeblik. For ellers har hr. Auken, ordførerne for det konservative folkeparti, for venstre, for centrum-demokraterne jo jamret over alt det mørke, der var. Der var ingen muligheder, og man havde heller ingen patentløsninger. Nej, det har vi opdaget, og man havde samtidig den ubluafærdige frækhed at forklare, at det, det drejede sig om, var at foretage nogle former for indgreb, at holde lidt igen, og så vendte man sig ellers imod disse formastelige lande,

der tog mere hensyn til deres egne interesser end til Danmarks. Og da Danmark vanemæssigt er blevet bundet af andres tanker, tager Danmark efter hr. Aukens opfattelse mere hensyn til Europa og til fællesmarkedet end til sine egne interesser.

Jeg er meget interesseret i at vide, hvordan man forestiller sig, at det skal gå i fremtiden, når man samtidig påstår, at tyngdepunktet i forhandlingerne op til august vil være flyttet over i socialdemokratisk retning. Jeg har noteret mig, at hr. Auken konstaterede, at en venstremand måske ikke var smukkest i modvind, men han var smukkest i arbejdstøjet. Ved sidste valg fik vi trukket 21 i arbejdstøjet, og hvis vi i næste omgang kan trække en halv snes stykker til i arbejdstøjet, vil jeg såmænd godt dele denne skønhedsåbenbaring af venstremænd. Dem foretrækker jeg faktisk uden for forhandlingerne med regeringen og også stort set uden for folkettinget. Det er sagt i al ven-skabelighed, men sådan er det nok også forstået.

For at undgå misforståelser skal jeg også sige, at vi har naturligvis, som vi plejer, overvejet, hvad vi skulle stille op med dette lovforslag, og da vi er modstandere af militæruddgifter og en række andre efter vor opfattelse sociale foranstaltninger, må man se den skæbne i møde, at det lovforslag, vi behandler, bliver vedtaget mod kommunisternes stemmer. Vi vil ikke undlade at stemme, vi vil stemme imod, fordi der må gøres oprør over for den førte politik.

Det, sagen drejer sig om, er jo i al korthed, at den økonomiske politik i vort land på ny er inde i en alvorlig krise. Det har den traditionelt været hver anden måned, siden forligspolitikken ramte os, og hver gang har de ansvarlige svoret, at nu går det fremad, konjunkturerne er ved at vende osv. Dog må det siges, at hr. Auken i denne omgang har været mere pessimistisk end ellers eller måske mere realistisk. For sagen er jo, at kendsgerningerne ofte har dementeret alle disse påstande. Det var propaganda med ét eneste formål: at få lønmodtagerne til at bøje sig under stokken. Og stokken blev jo svunget: overenskomstlov med lønstop, boligforlig med fri hastighed for huslejerne, ingen indgreb mod storspekulanterne, men begrænsninger, der ligner hærværk mod de unges uddannelse og meget mere. Alt dette gjorde problemerne større, og krisen for systemet blev stadig mere omfattende.